

werk van J. Newton, *Cardiphonia*; drie meerdelige, gellustreerde reisbeschrijvingen, waaronder een van G. Valentia en vooral het vijfdelige werk van J.F. de Galaup graaf de la Pérou se over een reis in de Zuidzee; vier boeken over wat in eigen huis kon gebeuren: een uit het Duits vertaald werkje *Tafereelen uit het huisselijk leven*, een werkje over gezondheid en ziekte, het boekje van Hufeland en een werk met paedagogische strekking. De rij van in totaal vijftien nummers besloot met de vermelding van een portret van de orthodexe Amsterdamse predikant J. Kortenhoef Smith. Tenslotte volgde nog een aanbieding van drie sterk in prijs verlaagde godsdienstige titels. Zeer waarschijnlijk ging het bij al de aangeboden titels om werken die door Den Ouden, al dan niet samen met anderen, bijvoorbeeld met de Amsterdamse confrater G. van Dijk, van collega-uitgevers waren overgenomen.⁷

Aan het begin van de jaren twintig had Den Ouden dus een klein, heterogeen fonds, waaronder zich – enkele schoolboekjes daar gelaten – niet één uitgave bevond die volledig door hemzelf was uitgegeven. De Rotterdammer J. Immerzeel jr kon daarom in 1819 bij de Vlaamse letterkundige J.F. Willems Den Ouden beschrijven als ‘een best braaf mannetje’, dat evenwel ‘weinig van het uitgeven van boeken’ wist. Dat was venijnig gezegd, maar zo was het ook bedoeld. Immerzeel was er namelijk op uit de relatie die tussen Willems en Den Ouden bestond over te nemen. Hij mocht op succes hopen, want de Vlaming werd steeds ontevredener over de benepen wijze waarop Den Ouden zijn belangen behartigde. Uit Willems’ correspondentie, en vooral uit een brief die in 1819 uit de Nieuwe Spiegelstraat naar Antwerpen gezonden werd, rijst het beeld van een man die niet goed in staat is om een veelzijdig, sterk groeiend bedrijf, met contacten tot in steden als Antwerpen en Brussel, te leiden. Den Ouden durft weinig aan confraters in commissie te geven, verontschuldigt zich voor zijn traagheid door te wijzen op het ontbreken van goede connecties, klaagt over het slechte betalen van collega’s, enz. De correspondentie tussen hem en Willems eindigt medio 1825 met een brief waarin Den Ouden een finale afrekening toezegt. Hij moet echter nog steeds geld of in commissie gegeven boeken binnen zien te krijgen van meer dan 30 handelaren. Den Ouden onderstreept ‘... hoe ik Tob om alles in orde te houden Maar er zijn Menschen Die Daar altoos in Tegen werken En van dat Soort

56 (waaronder Spiegelstraat 39 -thans: 74 – ressorteerde) de gegevens der teljaren voorafgaand aan 1818 (1814 en 1816).

5. Register van Letter-Werken afgezonden naar het Departement van Binnenlandsche zaken, 1817-1825; BKV 6724². Dit register en ook de overige betreffende Amsterdamse registers berusten niet in het GA, maar in de BKVB! Over het in 1817 bij KB ingevoerde register en de regeling van het ‘kopijregt’: S.E. Veldhuijsen, ‘Nogmaals: Uit de werkplaats van het project Brinkman 1801-1832’, in: *De negentiende eeuw* 13 (1989), 107-112.

6. Rekeningboek van nieuwe boeken 1819-1834. Volgens het Rekeningboek van oude boeken, papieren, enz. 1806-1839 kocht Den Ouden in maart 1822 ook één keer een aantal oude ‘Varia Boeken Klijn 8°’ van een collega; Archief Boekverkooperskollegie te Amsterdam (ca 1793-1872); BKVB.

7. *Handleiding tot regte viering van het Heilig Avondmaal, bestaande in overdenkingen en gebeden, met aanwijzing van eenige psalmen en gezangen, bij die gelegenheid, ten gebruike voor minge-oefenden*, Amsterdam 1823, 231-232. De reisbeschrijving van G. Valentia was in 1820 door G. van